У цьому номері:

★ *...А зробилась темнота! (Огляд листів про електростанції та підстанції).* *(Стор. 2).*

★ *Як у одного прокурора вивіску поцупили.* *(Стор. 4).*

★ *Свіжі новини з питань тяганини.* *(Стор. 6).*

★ *Кого везли карети й „козли“.* *(Стор. 6 — 7).*

★ *Про святих забіяк.* *(Стор. 8).*

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Яке б нам ще зобов'язання взяти?
— Давайте ще зобов'яжемось виконувати свої зобов'язання!

перець

№ 2 (445). РІК ВИДАННЯ XXI Ціна 10 коп. КИЇВ. СІЧЕНЬ 1961

За туманом нічого не видно...

ОГЛЯД ЛИСТІВ

Що за туманом нічого не видно, тут уже нічого не поробиш. Стихія. Явище природи. Її, ту стихію, рішенням райради не скасуєш. Туман і все.

Але що робити, як і туману немає, і нічого не видно?

Залишається туману напустити.

От і напускають такого туману працівники електростанцій, ті, котрі не можуть зробити, щоб було світло. Вони люблять, щоб було темно. У темряві недоліків їхньої роботи ніхто не помітить. Темряву вони майстри організувати.

Он у м. Яготині (Київщина) на вулиці Щербакова темрява. І в будинках, і на вулиці. Працівники електростанції кажуть:

— Стовпів немає.

А в м. Сквирі (теж на Київщині) по вулиці ім. Чапаєва стовпи стоять рядочком один в один. Стовпи стоять, щоб перехожі у темряві мали об що гулі набивати, бо на електростанції кажуть:

— Дроту немає.

На хуторі Марцелівка, Підгаєцького району, Тернопільської області, є і стовпи, і дріт. Тільки там немає світла. І радіо там мовчить. І не світить і не гріє, і все це мовчки. Тут уже туман повний. Тільки чути, як у тому тумані дроти гудуть. Це компенсація за те, що радіо мовчить. Слабенька компенсація, і роботу районних електротрудяг вона абсолютно не виправдовує.

А от про Житомирську електростанцію ніхто поганого слова сказати не може. Вона план виконує. По валу. Гонить електростанція енергію по дротах. Гонить і вдень, і вночі. До Мальованки, околиці Житомира, та електрика аж на ранок доходить. Певне, такі дроти у Житомирі. Йде енергія на Мальованку, як волами їде. Удень світло сяє, а ввечері темно, як у Чаплинському зернорадгоспі на Херсонщині. Цей зернорадгосп одержує електроенергію з Каховської ГЕС через Зеленорубанівську підстанцію.

Не будемо розповідати, як Зеленорубанівська підстанція обслуговувала Чаплинський зернорадгосп. Скажемо тільки, що за те обслуговування радгоспівці вирішили подякувати електрикам на сторінках «Перця».

Прочули про це на підстанції:

— Ага-а! То ви так? Критику наводите? Недоліки висвітлюєте? Довисвітлюєтесь! Будете очима світити!

І як сказали, так і зробили. Світять тепер у радгоспі очима. Та й не тільки в радгоспі, а і в тих усіх містах, селах та хуторах, про які вище згадувалось.

М. БІЛКУН.

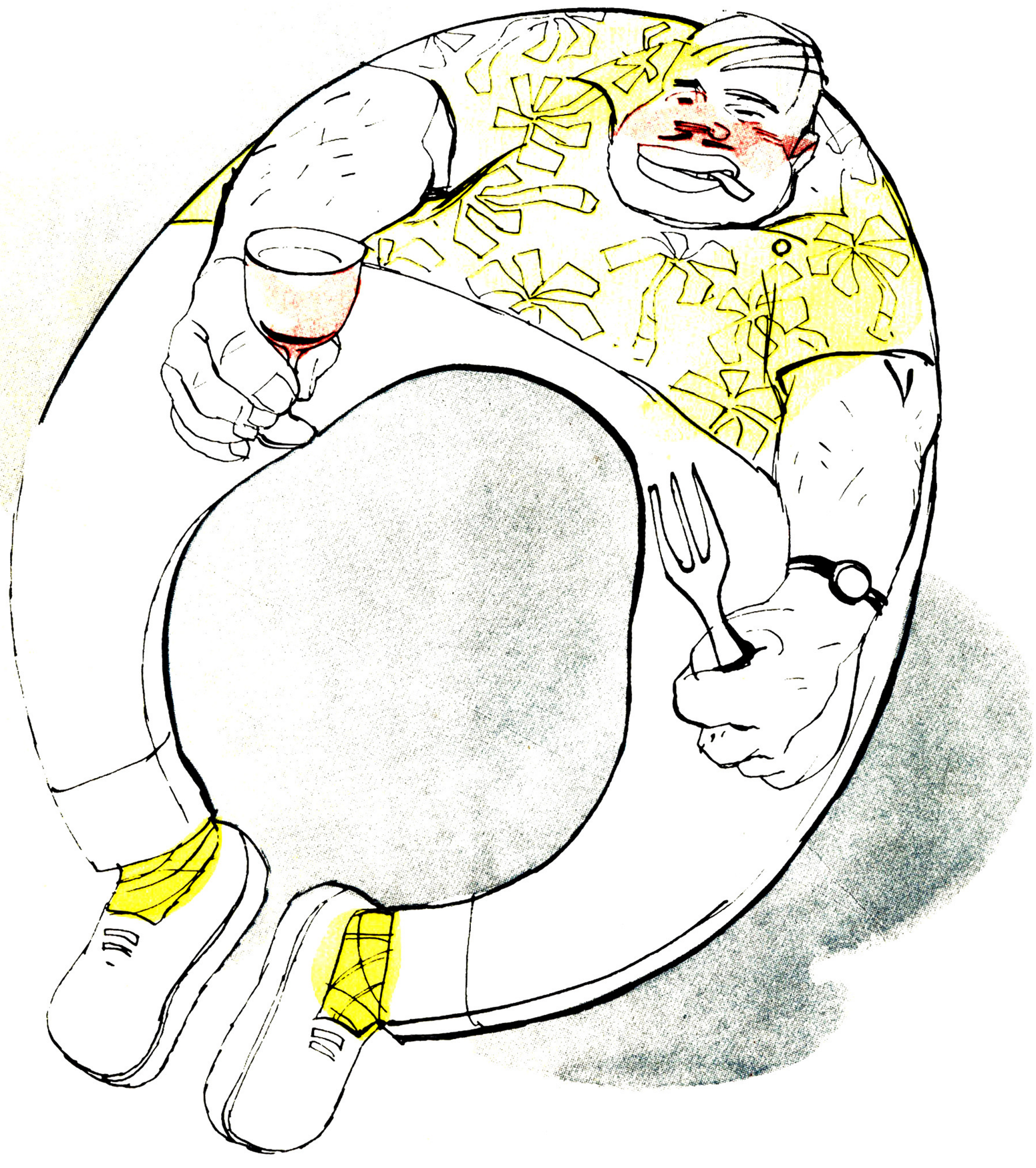

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Хомут на батьківській шиї.

З МАТЕРІАЛІВ, НАДІСЛАНИХ НА КОНКУРС

Юрій СТАДНИЧЕНКО

АФРИКАНСЬКА ПОДІЯ

Біля Нілу два шакали
Самогон з бананів гнали.
Раптом чують грізний рев —
На димок притьопав Лев.

— Ах, ви, чортове насіння!
Зовсім втратили сумління!
На гидотну рідину
Псуєте сировину!

Я усі укази знаю
І зловмисників караю.
Тож не ждіть тепер пощади,
Відведу вас до гайради.

Налякалися шакали,
Затремтіли, заскавчали:

— В-все ц-це п-правда,
В-все ц-це т-так.
Тільки ж ми женем первак
Та для вашої ж сестриці,
Для шановної Левиці.
Адже в завтрашнюю днину
Будуть в неї іменини.

Насторожив Лев наш вуха
І потилицю почухав:
«Де ж це я і справді був,
Що про день такий забув?»

Іменини?.. Гм.. для неї?
Так глядіть мені, щоб теє...
Щоб оце було востаннє,
Бо скараю без вагання!

... І на завтра готуватись
Лев подався у село.

Мушу щиро вам признатись:
Це не в Африці було.

м. Харків.

ДВА КІНЦІ

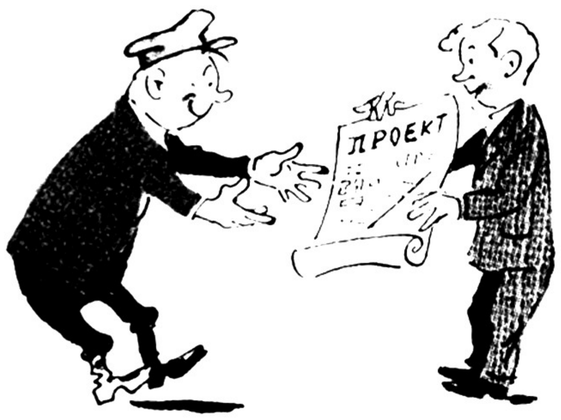

Почнемо з історії, бо в не дуже приємну історію потрапив механік Володимир-Волинського цукрозаводу (Волинська область) Іван Єремійович Волинець.

Почалося це ще в 1957 році, коли будувався Володимир-Волинський цукрозавод і треба було дбати про бурякопункти. А від Луківського бурякопункту до заводу під'їзної залізничної колії не було.

Тоді й підбив лукавий Івана Волинця запропонувати заводові свої послуги. Після роботи сидів ночами, міркував, креслив і, нарешті, приніс директорові заводу проект будівництва Луківського бурякопункту і під'їзної колії. Хороший проект. Все в ньому було передбачено. Передбачалося навіть те, що завод зекономить на будівництві пункту 20 тисяч карбованців.

Комітет будівельників та обком профспілки відзначили ініціативу механіка і вирішили його, як раціоналізатора, преміювати. До того ж і в бухгалтерії відповідна графа знайшлася: оплата за проектування бурякопунктів власними силами.

Словом, преміювали Волинця. Урочисто вручили йому 2400 карбованців.

А директор заводу Становський у крик:

— Віддай гроші! Незаконно!

Та до суду. Ново-Волинський народний суд визнав, що Волинець має всі підстави одержати гроші. Це й експертиза Львівської залізниці підтвердила. Бо проект було зроблено за всіма технічними правилами.

Директор заводу Становський здійняв знову шуру-бурю і зажадав товариського суду.

На товариський суд зібралося 350 чоловік. І всі в один голос сказали: Волинець законно одержав винагороду.

Директор до прокурора. Прокурор міста т. Кобенко вирішив знову переглянути справу. Не встигла та справа переглянутись, як прийшов до Волинця судовий виконавець і зажадав, щоб той повернув гроші. Майно раціоналізатора було швиденько описано. Кинувся І. Є. Волинець до обласного суду. Куди там! Заступник голови Волинського облсуду т. Аврамич проштампував рішення, за яким Волинець мусив повернути гроші. (А рішення першої інстанції — народного суду — ніхто не скасовував).

Довелося Іванові Єремійовичу кліпати очима ще й перед старшим помічником прокурора області Сухомлином, бо той прямо сказав, що треба гроші повернути. Вийшло, як у приказці: за моє жито мене й бито.

І не має ця сумна історія кінця. А має їх бути два. Щасливий для раціоналізатора і сумний для крючкотворів.

М. КОРНІЄНКО.

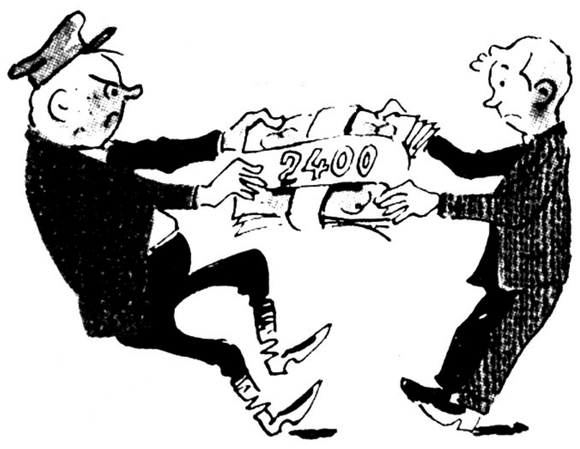

У багатьох колгоспах Згурівського району на Київщині дуже погано годують свиней.
(З газет).

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА.

Не на тих напав.

Слабенька вказівка

Їх багато, а він один. Та ще й без вікон, без дверей. І даху на ньому теж нема... Є тільки стіни і назва: вокзал станції Блакитне.

І ще є організація, яка той вокзал будує: дистанція будівель і споруд Херсонського залізничного відділку.

Коли саме дистанція приступила до будівництва вокзалу, цього вже тепер ніхто пригадати не може. Запам'яталося тільки одне: два роки тому будівельники востаннє вмили руки і самі змилися з будівельного об'єкту. А за ті два роки вітер, сніг і дощі немало потрудилися, щоб зруйнувати побудоване.

Жаль стало людям викинутих грошей, і почали вони шукати господарів забутого вокзалу.

Написали начальникові Херсонського залізничного відділку т. Чернову, а той одписав— золоті гори обіцяв. Чималенький вийшов лист. Пробували тим листом наслати дах на майбутньому вокзалі — не вийшло.

Тоді поскаржилися начальникові пасажирської служби Одеської залізниці т. Мартиненку. Той відгукнувся ще довшим посланням. Та, як виявилося, і його на дах не вистачило, хоч у листі було написано: «Виконавцеві робіт — дистанції будівель і споруд Херсонського відділку залізниці дано вказівку закінчити будівництво вокзалу не пізніше 4-го кварталу 1960 року».

Четвертий квартал уже давно минув, а до виконання вказівки т. Мартиненка ніхто ще й досі не приступав.

З слабенького, видать, матеріалу ота вказівка зліплена. Чи не з полови, часом?

М. ГАРБАРЧУК.

Буває, що й отаке на папері пишуть: «Протягом двох кварталів мухи з'їли кобилу. Про віщо у гірких сльозах ми оце й записали у даному акті».

Прочитавши отаку сумну реляцію, дописувачі гнівно нас запитують: куди ж дивилося прокурорське око?

У місті Овручі, Житомирської області, директор промкомбінату Лорман з кобилою не возився. На чорта йому кобилячі хвости, коли ось вона — державна каса. А в касі — державні грошики...

Скуби, греби, око прокурорське дрімає.

Лорман і підгрібав. Кожного кварталу із каси у свою кишеню по п'ять тисяч перекидав.

Лорман перекидав, а районний прокурор Юмагулов Рашид Отаулович милостиво очима моргав.

І тільки тоді, коли громадяни міста Овруча звернулися до відповідних органів, хапуга Лорман дістав по заслугах.

До чого оце ми все ведемо? А ведемо ми ось до чого.

У місті Овручі злодії занадто розперезалися. Хулігани б'ють вікна, зривають вивіски, а прокурор Юмагулов і начальник районного відділу міліції Білевич Григорій Євгенович дискутують — у яку пору розпочати активну боротьбу з хуліганством? До дощу, чи після дощу? Чи, може, вже як сніг упаде?

Дискутували, дискутували, аж доки у самого прокурора вивіску вкрали.

Отут Рашид Отаулович обурився... Обурився і крикнув:

— Найти харцизяк! Бо вони з мене ще можуть і чоботи стягти!

Почали гасати, почали шукати. Хуліганів, звісно, не знайшли, а шматочки розбитої вивіски все-таки у міському парку відшукали.

І виходить так: жителі міста Овруча просять — вгамуйте злодюг та хуліганів!

А прокурор Юмагулов говорить: «Дайте мені мило, рушник і теплої води. Я в оцих ділах руки умию».

А тим часом хулігани і злодіяки козирем по вулицях Овруча ходять.

Може б, оце з області, з Житомира гукнули.

Якесь таке міцненьке, кріпкеньке словечко сказали.

Просимо — скажіть і гукніть!

Ол. КОВІНЬКА.

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

КОМУ ЩО

Тхір, на Слона поглянувши угору,
Подумав: «Як він тільки влазить в нору?»

КОЛИ Є ГРУНТ ПІД НОГАМИ

— Чого це Миша чваниться?
Глянь — гордо як пливе.
— Вона в столі великого
начальника живе!

Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

ГОСПОДАР І КІТ

(БАЙКА)

В Господаря вже кілька літ
Ловив мишей проворний Кіт.
За це Котові ласка і подяка
І від дітей пожива всяка.
Чи молоко, чи каша, чи м'ясце,
Кричать наперебій: «Котові це!»
Стараються, чим можна, догодити,
Беруться навіть на руках носити.
І раптом: що за знак? Перемінився світ?
Мишей не ловить Кіт!
Лежить на килимку, весь день дрімає,
А на мишей уваги не звертає.
Буває, миша близько промайне,
А він і не моргне.
«Що сталося? Знесилів? Захворів?»
Господар тре в нестямі лоба...

Не те, мій голубе! Кіт просто «розжирів»,—
Ото і вся хвороба.

Павло КЛЮЧИНА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

З матеріалів, надісланих на конкурс.

Справа № 13

Ця придибенція почалася так. Поїхав я в місто Славгород. Стара веліла дріжджів привезти, а невістка — неодмінно купити спідницю і якесь плісе зіг-загсом.

У баби своєї виторгував рукавиці. Син ще торік прислав, та стара в скрині ховає. «Цілі-ші будуть», — каже. А оце попросив, теж треться-мнеться. «Ще загубиш... Чи вкрадуть».

Насилу виканючив. Приїхав я в місто, зайшов у магазин, купив пляшку з перцем — сьогодні якраз сваха іменинниця. Хотів уже йти собі з магазину, коли, бачу, чорнява дівчина-продавщиця губами ворушить, шепоче перелякано:

— Один тип у вас рукавиці витяг...

Е-е, думаю, тут діло серйозне. Хоч і невелика втрата, а синова пам'ять, подарунок. Замаскував я пляшку, побіг у міліцію. З порога питаю:

— Де тут начальник?

— А ніде. У відпустці, — одказав мені худенький дідок, який куняв на стільці. — Є, котрий заступає начальника.

Вриваюсь до нього. Розказую все геть чисто, що чув, хочу прощатись, а той, що начальника заступає, кладе палець на чорну кнопку в столі. У кабінет заходить лейтенант.

— Займіться громадянином...

Ідемо ми в іншу кімнату. Лейтенант витяг великий, як рядно, папір, запитав строго:

— Прізвище?

— А грець його знає. Я ж його і в очі не бачив, не те що, — одвічаю.

— Я запитую — як в а ш е прізвище?

— А нащо вам? — кажу. — Ви краще мотніться та затримайте отого жевжика.

— Ось складемо протокол...

Я знизав плечима. Довго записував лейтенант мою родословну: і хто така моя стара, і хто її родителі, і де я буду ночувати, і чи не судився... Усе геть чисто. У мене аж роса виступила на лобі.

Потім підсовує мені чистий папір, просить власноручно зробити описаніє «суті справи». Довгенько я просидів над тією суттю, бо звик я тримати в руках не перо, звиняйте за вираженіє, а вила або граблі.

— Ну, усьо. Можете, потерпілий, поки що йти...

Не сподобалося мені оте «поки що»...

Прийшов я пізно ввечері до свата, а там гульня йде, люди славлять сваху.

Не встиг я розкуштувати усіх страв, як задзеленчав дзвінок, принесли повістку: вранці явитись у міліцію.

Сваха перелякалася, строго блиснула на мене, одвела від столу: «За самогонку? Викладайте, свате, все начистоту». Я виклав усе геть чисто, і сваха заспокоїлась.

Вранці явився в міліцію, показав черговому сержантові повістку. Той строго прошив мене поглядом, мовчки кивнув — за мною, мовляв. І повів вузькими коридорами. Всюди на мене дивилися так, немов застали на гарячому, коли я хату підпалював чи сільмаг грабував... Сержант мовчки тикнув пальцем на стілець посередині кімнати, а сам ще за дверима.

Сиджу, покашлюю в кулак, одвертаю очі від людей, котрі проходять мимо і з інтересом видивляються на мене, ніби питають: «Що, старина, таки попався?»

Нарешті, покликали мене. Вже інший лейтенант поклав перед собою папір, дістав папку і написав на ній: «Справа № 13». Я аж крякнув, хотів було просити переправити цифру на 12 або 14, та лейтенант строго так:

— Прізвище, ім'я та по батькові?

— Вчора, — кажу, — один лейтенант описаніє зробив усе геть чисто. І про мене, і про стару...

— Я слідчий... Отже...

І почалося все спочатку. Знову виступила роса на лобі.

Але я думав — на цьому й кінець історії з рукавицями. Приїхав додому. Стара про дріжджі питає, невістка — про спідницю і плісе зіг-загсом.

А я кажу: не до спідниць мені було, невісточко. А от зіг-загси таки були. Розказав свої пригоди. Рукавиці, кажу, вкрали. Але вже знайшли рукавиці, мені показували. А того, хто витяг, не знайшли. Стара накинулась на мене:

— Не я казала — не бери?!

Потім почала клясти злодюгу:

«А щоб у нього чорти кишки повитягали... Мені сни доказували, як ти поїхав. Свириде, і курка співала. Я знаю — це ік нещастю...»

Невістка з сином зуби скалять. Коли за день, за два по тому приносить поштар повістку.

— Мабуть, за рукавицями кличуть, — догадалась стара.

Мені вже й розхотілося забирати ті рукавиці, хоча й подарунок це. Але їду в місто, бо на повістці такі строгості понаписувані... Приводять мене до того лейтенанта, который слідчий.

— Прізвище? — питає, а я вухам своїм не вірю — вчора ж записував...

— Преподобний моє прізвище, — кажу, — але ж ви знаєте?..

— Форма вимагає, громадянине Преподобний.

Ну, думаю, раз форма, то тут, звиняйте за вираженіє, нічого не попишеш. Пишіть, кажу, звати мене Свиридом... Стаж годів маю отакий-то, сказати родився тоді-то, хрестився тоді-то. Не судився, не був за границями і щось мене й не тягне туди... Усе розказав.

Але знову вернувся додому без рукавиць...

А потім ще мене викликали, і ще. Декотрі в селі натякали: неспроста повістка за повісткою... Щось тут нечисте. Декотрі розпроєхидно усміхалися: а, може, не в діда вкрали, а дід стибрив?..

Знову викликали мене. Прийшов, поручкався з сержантом, секретарші строгій поклонився. Усі ж вони мені тепер знайомі. У дворі міліції зібралося з десяток потерпілих. Я й з ними знайомість завів.

Еге ж, сидимо ми у дворі, гомонимо собі, коли чую:

— Преподобний, до начальника.

Іду. «Драстуйте». «Драстуйте». Дивлюсь — уже нове начальство. «З відпустки, значить, приїхав?» І лейтенанти тут, котрі робили описаніє мого життя.

Начальник листає мою «справу», цікавиться:

— Давно ходите сюди, Преподобний?

— Та не так щоб і давно, — кажу. — З того дня, як ви, звиняйте за вираженіє, на курорти поїхали.

Нахмурився новий начальник, і лейтенанти очі додолу поопускали. Чи їм мене жаль стало, чи перед начальником совісно. А, може, на мене образились? Це вже пізніше я взнав — не на курорти їздив майор, а екзамени здавав.

Ну, підвівся майор, прочинив вікно, подивився на люд, котрий гомонить собі в дворі.

— А то що за публіка? — запитав.

Підхопилися лейтенанти, докладають:

— Теж у справі рукавиць.

Ще більше спохмурнів начальник.

— Потерпілі?

— І потерпілі, і ответчики. А деякі загубили рукавиці. Їх знайшли. І оце ведемо слідство, — докладали лейтенанти.

Начальник сів знову за стіл і сумно зітхнув:

— А ви, Преподобний, хто — потерпілий, ответчик?

Я знизав плечима.

— А грець його знає... Я вже й сам не второпаю. Як перший раз явився сюди — був потерпілим... Та це все 'дно, що й ответчик. А то ще й гірше. Бо мій злодійко спокійно собі по місту розгулює, а за мною, звиняйте за вираженіє, повістка за повісткою... От так. У мене до вас, товариш начальник, така просьба. Як спіймаєте отого карманника, нічого йому не робіть, а хай походить стільки з повісткою, як я. Дітям своїм закаже... Я й то клятву дав: ніколи не купувати рукавиць.

Начальник підвівся, велів лейтенантам:

— Принесіть рукавиці.

Лейтенанти кинулись виконувати наказ. Принесли по хвилі, наклали цілу купу всяких — і шкіряних, і хутряних, і дамських, і мужеських... Начальник схопив їх жужмом, і не встигли ми й пари з уст вихукнути, змахнув з столу на диван.

— Хай розбирають.

А «справи» порозривав і жбурнув у корзину.

Лейтенанти кинулись давати вказівки, щоб люд розбирав рукавиці. А я до начальника бідового підходжу.

— Є в мене ще просьба. Видайте мені довідку, що саме у мене вкрали... А то по селу поговір пішов, буцімто я, звиняйте за вираженіє, свиснув...

Бідовий майор голосно так, молодо і смачно зареготав, що аж сльоза виступила.

— Забирайте свої рукавиці, товаришу Преподобний. Ото й буде довідка.

Схопив я свої рукавиці, і хоч кортіло скоріше в село, по магазинах мотнувся, купив старій дріжджі, а невістці спідницю та плісе зіг-загсом.

Як ішов селом, натягнув рукавиці, розмахую ними, щоб усі бачили. А назавтра в поле взяв. Дарма, що уже весна-красна. Не для себе одягнув, для тих, хто всяку всячину молов на Свирида і розпроєхидно усміхався.

Дивіться, люди добрі, ось вони, рукавиці, синів подарунок!

Василь БОЛЬШАК.

ПИЛЬНА СТОРОЖА

Мал. К. ЗАРУБИ

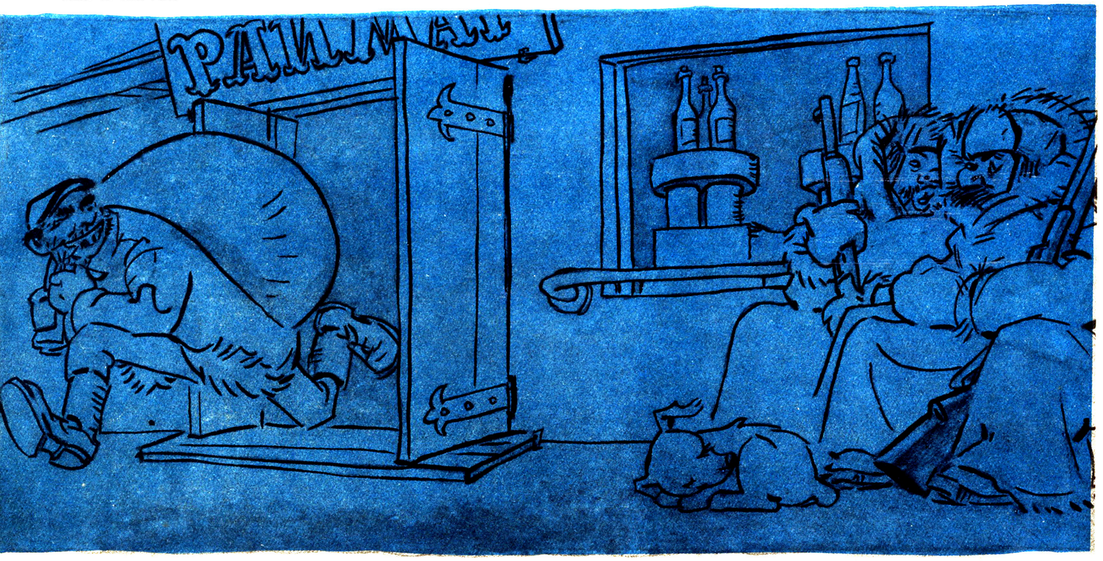

— Цікаво, що то він поніс?
— А ось розвидниться — подивимось.

ЦЕ БУЛО У БЕРЕЗДОВІ НА ХМЕЛЬНИЧЧИНІ

Йшли роботи на майдані.
Радувались люди:
— У нас тепер дім культури
На весь район буде!

Навозили гори лісу,
Рівчаків нарили,
Сотні тисяч карбованців
У діло вгатили...

А нині там лишилася
Тільки жменька лісу.

Ті, що рили й керували,
Розбіглися к бісу.

Вітер віє-повіває
Та сумно питає:
«Невже ніхто за ці збитки
Не відповідає?

Кінці в воду заховано?
Це ж ганьба! Це сором!
Хто там в області Хмельницькій
Нині прокурором?»

П. ГАЙ.

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Правління товариства по захисту паперу зареєструвало два випадки тяганини, що й доводиться до відома широкого читача.

На Куп'янському силікатному заводі (Харківський раднаргосп) паперу не виробляють. Там виробляють цеглу. Досить недоброякісну. Мало того, що недоброякісну, та ще й вантажать її насипом так, що на місце будівництва самі черепки надходять.

Цегла, звичайно, — одне, папір — зовсім інше. Але папір все одно страждає, бо замовники-будівельники бомбардують завод листами і телеграмами. І треба сказати, що досить безуспішно. Адміністрація заводу мовчить, робить по-своєму та підшиває багатостраждальний папір. Папір дарма псується, цегла як билася, так і б'ється, а будівельники як писали, так і пишуть.

А по сусідству, в Харкові, в обласному суді сидять громадяни, які певне економлять папір. Але треба сказати, що тяганина від того не зменшується.

Третій місяць пише мовчазним юристам громадянка Скаскевич Катерина Сергіївна (живе вона на станції Салтов, Харківської області), третій місяць домагається, щоб надіслали їй рішення суду.

Дарма! Тяганина, виходить, не сюди-туди, а в один бік. Скаскевич пише, а юристи ні мур-мур. Папір все одно страждає, а вже про людей і говорити нічого.

З МАТЕРІАЛІВ, НАДІСЛАНИХ НА КОНКУРС

Сатиричні МІНІАТЮРИ

ГОСТИННИЙ ВОВК

Вовк в гості Зайця звав і радо їкла шкірив...
Та Заєць тій гостинності не вірив.
— Скажи, для чого їкла носиш ти? —
Гукнув він Вовкові, відбігши добрі гони.
А Вовк йому: — Ось ближче підійди
Та роздивись — вони для оборони...

СОН У РУКУ

— Ну й сон мені привидився сьогодні, —
Петрові Гнат на вухо став шептать, —
Немовби ти хапнув напередодні
В колгоспній касі грошей тисяч п'ять...
— Тс-с! — засичав Петро. — Ось тисячу візьми.
Та тільки не патякай між людьми...

ПОГОРІВ

Виступа на зборах сам
Голова Нетреба.
— Кукурудзу, — каже, — нам
Доламати треба,
Бо ви ж бачите, зима
Вже не за морями...
Тут хтось в залі перебив
Голову словами:
— В райгазеті ви хіба
Зведень не читали?
Згідно зведення, її
Ми вже доламали...

НА СВІЙ АРШИН

— Немає сонця, — Сич в дуплі судачив,—
Якби було, то я б його побачив.

КРОТОВЕ УЯВЛЕННЯ

— О, господи, який вузенький світ! —
В своїй тісній норі зітхає Кріт.

Василь НІКОЛЕНКО

с. Кустолово-Суходілка,
Новосанджарського району,
Полтавської області.

Кого везуть карети і „козли"

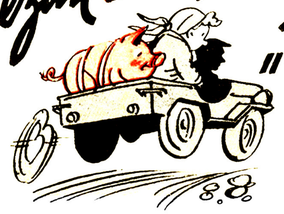

(Репортаж з битої дороги)

В одного нашого знайомого було дуже хворе серце. І куди він не їздив з тим серцем, — ніхто ніде і нічим не міг йому допомогти.

А от знайшлася людина, яка вилікувала нашого знайомого. Людина та, до речі, не була лікарем, але виявилася дуже досвідченою у таких ділах.

— Перестаньте їздити! — порадила вона нещасному сердечникові.

Той не зрозумів і здивовано закліпав очима.

— Киньте свою персональну машину, — почув хворий. — Побільше ходіть пішки, і це вам піде тільки на користь.

Не знаємо, як воно там сталося, — чи порада досвідченої людини збіглася в часі з урядовою постановою про передачу персональних машин до гаражів загального службового користування, чи наш знайомий добровільно переключився на пішохідний спосіб пересування, але уже більше року на роботу і з роботи ходить пішки. На обід і з обіду — теж. Навіть на наради у трест він чимчикує тільки на батьківських.

І, повірте, забув про свою хворобу — видужав. На серце перестав скаржитись. Воно тепер працює, як добре відрегульований автомобільний мотор.

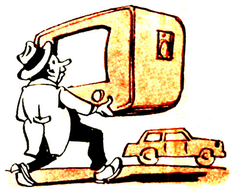

Між іншим, не одному йому покращало від того, що персональні машини опинилися в загальних гаражах. Багатьом це пішло на користь. Краще, з більшою віддачею працюють тепер шофери. Краще експлуатується автотранспорт.

Лише в окремих індивідуумів самопочуття погіршало. У тих, що люблять кататися на чужий рахунок.

Ми переконалися в цьому, коли ще раз постояли з автоінспектором на широкому шляху.

Ось котиться прудкий і дуже симпатичний на вигляд «Москвич» з номерним знаком УЭ 89-20. Що машина належить автопаркові № 29, видно з напису на борту, а що взяв її напрокат Київський завод медичного устаткування, — про це свідчить путівка гаража.

Які ж вантажі перевозить сьогодні завод і завіщо він автопаркові гроші платить?

Відчиняємо дверці, й перше, що впало нам в очі, — це телевізор. Обережно підтримує його не хтонебудь, а сам головний інженер заводу Ф. В. Єрмаков.

— Далеко везете це «медичне устаткування»?

— На Повітрофлотське шосе. До телевізійного ательє. Видимість погана...

Помиляєтесь, товаришу головний інженере, видимість — відмінна: видно, що за ваші приватні поїздки розплачується заводська каса.

От чому тільки заводські організації цього не помічають?

Однак, дорога — це дорога. Довго затримувати транспорт вона не дозволяє, нашого «Москвича» вже мало не підпирає здоровенний самоскид КХА 13-06.

Що везе він, цей невтомний роботяга? Мабуть, щось важке і дуже потрібне.

Але що це? Де ж важкий вантаж? У кузові порожньо. І лише в далекому куточку лежить маленький чемоданчик. Оце і весь вантаж самоскида. А ось і сам господар вантажу — т. Черняховський. Теж інженер, і теж — головний, але вже не із заводу медичного устаткування, а з «Мостобуду». І, між іншим, теж ганяє службову автомашину у власних справах: поспішає на вокзал.

Звичайно, до вокзалу можна дістатися і на таксі, але ж за це довелося б платити з власної кишені.

А в самоскиді підпорядкованого тобі «Мостобуду» і на дурничку можна.

Нам стало прикро за головного інженера. Хотіли порадити йому пересісти в автобус, що саме наближався, та не вийшло...

— Автобус службовий, — попередив водій.

У службовому автобусі ЩА 76-75, який належить Київському театрові ім. Франка, сидів театральний адміністратор Григорій Михайлович Піронер. Сидів і підраховував, скільки він і члени його сім'ї вже заощадили коштів, маючи в своєму особистому користуванні таку зручну машину.

На жаль, ми не довідалися, до чого дорахувався адміністратор, бо повз нас промайнув синій хрест швидкої ветеринарної допомоги.

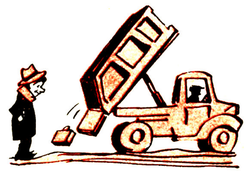

Автомобіль Іванківської райветлікарні (ЩС 72-16) мчав на граничній швидкості. Мабуть, якась бідолашна тварина була в смертельній небезпеці, бо на допомогу їй поспішав сам головний ветлікар т. Нагорний. Поспішили за ним і ми на мотоциклі і наздогнали його аж біля... Київської товкучки.

Коли з карети вибралася дружина т. Нагорного і зникла в базарному натовпі, ми, нарешті, зрозуміли, кому потрібна була «швидка ветдопомога».

Хотіли розвернути наш мотоцикл — та куди там! Нас буквально затиснули «козлики» з номерними знаками: ЩС 65-42, ЩС 44-40 і ЩС 97-67.

Тут же зав'язалася жвава розмова між шоферами цих машин.

— Звідки? Кого привіз?

— З Димера. Привіз на «тучу» половину нашого голови райспоживспілки — Марфу Василівну Куксу.

— А мій жінку по базарах не ганяє. Власною персоною на товкучку прибув.

— Це ж хто?

— Саєнко, голова Березанської райспоживспілки.

— Ну, й голова... Хіба ж мужчина сам щось розбере на цій барахолці!? От мій...

— Хто?

— Микола Петрович Харахаш — директор радгоспу «Білогірський». Він за сімейними покупками ніколи сам не їздить. Ні в магазин, ні на базар: одна голова — добре, а кілька голів — ще краще. От і сьогодні він з собою і жінку, і батька привіз.

— Слухайте, друзі, — встряли і ми в розмову шоферів. — Невже службові машини існують для того, щоб роз'їжджати у своїх сімейних справах? Невже керівники ваших установ не знають, що це — діло незаконне?

Шофери засміялися.

— Ще як знають! Та знати — знають, а самі вважають, що, коли закон став тобі поперек дороги, його можна бочком об'їхати.

Ой, даремні сподівання! Таким хитрим маніром далеко не заїдеш: де сядеш, там і злізеш.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

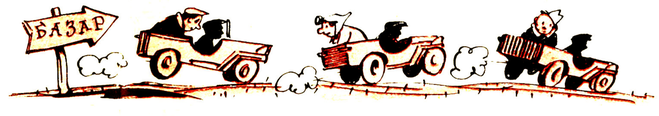

За темою М. Пишного (м. Тернопіль), надісланою на конкурс.

Мал. В. ЗЕЛИНСЬКОГО

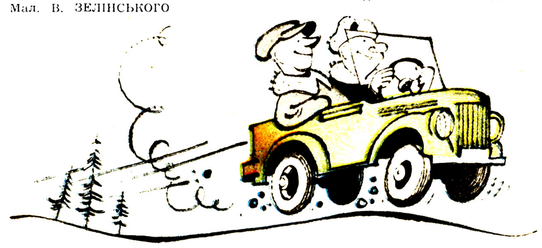

Кум рулює, я гальмую — ну й мчимо!

З кумом скинулись потроху — вже п'ємо.

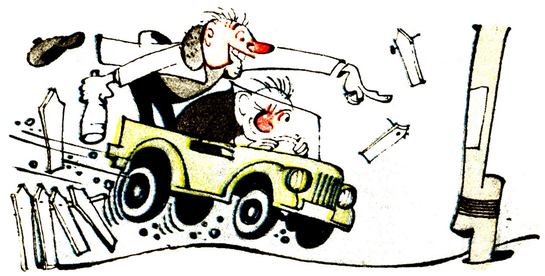

Стовп попереду маячить — зіб'ємо!

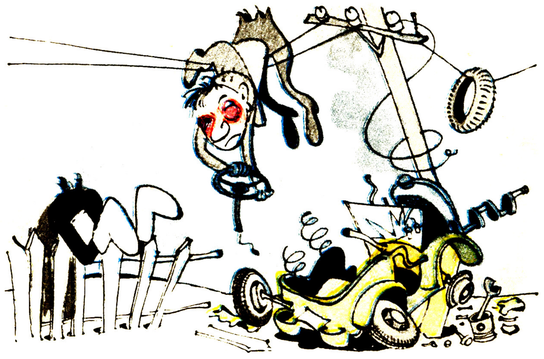

Кум на дроті, я на плоті — висимо.

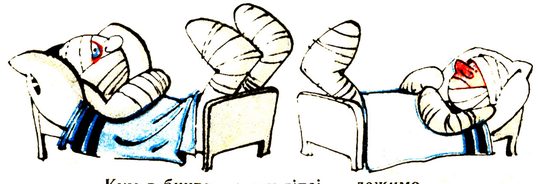

Кум в бинтах, а я у гіпсі — лежимо.

„Горіння" пана Діфенбейкера

Встав «визволитель» України, канадський прем'єр-міністр пан Діфенбейкер у федеральному парламенті в Оттаві та й заговорив. Згадав він про зростаюче безробіття, говорив палко, значить — фальшиво, і не викликав ніякогісінького ентузіазму навіть серед депутатів своєї консервативної партії, які добре передчувають свій «фатум» в наступних виборах, через оте ж безробіття, яке канадських консерваторів завжди найбільше переслідувало.

Пан Діф і цей раз «горів» своєю «візією»:

— Я закликаю Канаду, — кричав він дуже патріотично, — вийти з долин сумніву! Я закликаю цей парламент покинути ці долини! Йдімо ж вгору на вершини рішучості і віри!..

Тепер вже, напевно, 400.000 канадців разом з своїми жінками і дітьми — разом, мабуть, 1.600.000 канадців! — знаходяться в найнижчих долинах безробіття, в долинах розпуки, безнадійності, зростаючих злиднів, в долинах, де вони перестають відчувати себе гідними людьми чи, навіть, людьми звичайними, але якимось ганчір'ям нещадної долі. А пан Діфенбейкер каже їм:

— Безробіття? Воно є — це вже й я, нарешті, побачив з вершин моєї позиції. Але ми його переможемо... вірою. Тільки не думайте про те, що ви безробітні, знедолені, що ваші злидні будуть зростати, що скоро станете або, може, вже стали бездомними... Вийдіть з долин сумніву!.. Йдімо ж вгору на вершини рішучості і віри — і все якось-то, колись-то, може, наладнається...

Отак-то нещодавно ванкуверський безробітний, 29-річний Кеннет Котлоу, кваліфікований механік, не знайшовши праці після довгих шукань, покинув жінку, восьмеро дітей і дев'яту ще ненароджену дитину, вийшов вгору на вершини мосту Лайонс, скочив з тих вершин у води Ванкуверської гавані — і «визволився» від власного життя в діфенбейкерській «райській» Канаді.

Сьогодні безробіття в Канаді зростає небаченими темпами, і цієї зими, як передбачають її ж таки буржуазні економісти, стане рекордним в історії країни, а пан Діфенбейкер «розгорівшись» своєю «візією» прекрасної Канади, пропонує канадцям мати «рішучість» — голодувати, мати «віру» — в краще життя. На тому світі?

З вершин трибуни Генеральної Асамблеї ООН пан Діфенбейкер брався «визволяти» український народ, але канадці все вимогливіше запитують: а коли пан Діф візьметься визволяти їх, канадців, від хронічного, масового і далі зростаючого безробіття?

Чи візьметься — серйозно? Чи, взагалі, може взятися?

Ні. Ті заходи, які запропонував уряд «визволителя» України — малі позики дрібним бізнесменам, дрібні подачки міським правлінням, можливе зниження податків, але тільки великим (причому у більшості американським!) корпораціям, щоб «стимулювати» продуктивність, не вилікують канадської «вільної системи» від її смертельної хвороби — кризи і безробіття.

Страх і безнадійність запанували серед зростаючої армії безробітних. Але страх — справжній, глибоко відчутний страх, який просякає тіло й душу, висить, як Дамоклів меч, над усіма трудящими Канади. Це страх перед завтрашнім днем.

— Що буде завтра? — кожний запитує себе. — Чи й я стану людиною без людської гідності, напівлюдиною — безробітним?

Нервозність, безперспективність, страх даються в знаки все більше й більше серед усіх верств канадського народу — в кулуарах федерального парламенту, серед депутатів консервативної партії пана Діфенбейкера, в ділових колах, великих і малих.

— Що буде завтра? Що буде цієї зими? Що буде з «вільною системою» — капіталізмом у Канаді?

Пан Діфенбейкер відчуває це. Він знає, що народ усвідомить, хто затяг його в біду. З вершин трибуни федерального парламенту, куди він виліз на фальшивих обіцянках (що, мовляв, буде захищати інтереси Канади перед американською монополістичною навалою та що, мовляв, доки він буде прем'єр-міністром, в країні не буде працездатної людини без праці), «визволитель» України, який запродав Канаду, кличе своїх класових партнерів:

— Відвернімось від смутку до продуктивності, від розбрату до єдності...

Жалюгідний «визволитель» України лізе «вгору на вершини рішучості і віри», щоб рятувати свою гнилу «вільну систему», але звідти він полетить сторч головою.

Таке переконання канадців.

Микита ВІШТА.

Торонто, Канада.

СОНЦЕ І ЛЮСТРО

На Люстро, що стояло на віконці,
Упав яскравий промінь Сонця.
Відбивши промінь, Люстро сповістило:
— Я — теж світило!

РЕЙКИ, ШПАЛИ ТА ЗЕМЛЯ

Гуділи Рейки монотонно:
— По нас важучі ешелони
Йдуть від зорі і до зорі.
Ми — сильні! Ми — богатирі!
— Але на чому б ви лежали,
Якби не ми? — гукали Шпали.
Земля ж під Шпалами мовчала, —
Вона подібне вже не раз чувала.

М. ЧХАН.

м. Дніпропетровськ.

СВЯТИМ КУЛАКОМ ПО ОКАЯННІЙ ПИЦІ

Зовсім недавно на Україні з'явилися перші ластівки — перші добровільні дружини по охороні громадського порядку. З тих пір крива порушень потяглася донизу.

І може б, зійшла вона зовсім нанівець коли б не святі отці, які своєю кипучою діяльністю натхненно завищують процент порушень правил громадського порядку.

Взяти хоча б Сталінську область.

— Що кажете? Випадки хуліганства в області значно порідшали? — розгнівався піп дебальцівської парафії отець Олександр Вельядовський, та до регента церкви Чернишова Валентина Васильовича:

— А ходи-но сюди, рабе божий!

Той підійшов, а піп його святим кулаком по окаянній пиці — раз! Та ще й гукає: — Цур, не боронитися! У святому писанні сказано: якщо тобі дадуть ляпаса правицею, підставляй...

Але не доказав отець Олександр, бо раб божий, ним ізбієнний, виявився не янголом а чистим тобі сатаною. Ухопив він отця Олександра за патли, і пішло...

І хоч одержали святі отці за дрібне хуліганство, що їм належало, проте криву хуліганства по області власними плечима підперли.

Та хіба вони одні?

А отець Яким з Новоселівки, Краснолиманського району?..

А отець Сергій з селища Мар'їнки?

Ні, таки доведеться порадити райвідділам міліції для святих отців духовну камеру обладнати. Незручно якось проповідників слова божого в одній камері зі злодіями та бешкетниками тримати.

Отже, як не брати до уваги попів, крива хуліганства по області помітно падає.

М. БІЛЕЦЬКИЙ.

ЛОТЕРЕЙНЕ ПИВО

Виявляється, що асортимент виграшів у грошово-речових лотереях значно ширший, ніж це показано в тиражних таблицях.

Невідомо, як там десь, а от у селі Починок-Софіївці (Магдалинівський район на Дніпропетровщині) кожен громадянин, ставши власником лотерейного квитка, може одержати:

а) малосольну рибу;
б) сухофрукти;
в) кухоль пива

і багато інших речей широкого вжитку.

Заходить, скажімо, колгоспник до сільмагу, щоб купити щось, а продавці Марія Петрівна Брага і Євдокія Микитівна Солодовник швидко, без будь-яких затримок, вручають йому покупку і... лотерейний квиток.

Відмовиться покупець від квитка — у нього товар забирають назад. І ніхто не може примусити продавця змінити своє рішення. Навіть голова ССТ т. Скиба.

А втім, це ж саме він — Яків Полікарпович Скиба — завів такий порядок торгівлі.

В інших селах до цього, мабуть, ще не додумались, а от т. Скиба — всіх обскочив. І за це його, треба думати, відповідно і преміюють. Як того Хому, що колись качалками торгував: одну продав, а десять — на ньому поламали.

ПАЙОВИК.

В'язниці Греції, Іспанії, Португалії, ФРН та інших країн Заходу переповнені політв'язнями.

Мал. Л. КАПЛАНА

Тісно у «вільному світі».

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

«ЛІКУЙТЕСЯ САМІ...»

Американський журнал «Рідерс дайджест» не має безпосереднього відношення до медичних справ. Досі на його сторінках друкувалися лише рекламні об'яви про нові патентовані ліки. А ось тепер цей журнал вирішив зробити свій внесок у медичну науку.

На його сторінках з'явилася стаття під багатообіцяючим заголовком: «Як зробити лікування загальноприступним».

Гадаєте, журнал запропонував збільшити державні асигнування на охорону здоров'я американського населення, почав агітувати, щоб у Сполучених Штатах ввели безплатне лікування?

Ні, на таке «Рідерс дайджест» ніколи не наважиться. Можуть же запідозрити в підривній антиамериканській діяльності...

Що ж тоді журнал радить? О, він дає багато порад хворим. Деякі з них варті уваги.

«Купуйте лише дешеві ліки!» — повчає журнал. Що ж до дорогих, то тут він одверто пояснює, що долари беруть не так за ліки, як за рекламу.

«Не звертайтеся до дорогих лікарів!» — радить далі журнал. «Якщо у приймальній у лікаря побачите багато людей, тікайте швидше звідти! Шукайте лікаря, у приймальній якого порожньо, той бере менше грошей».

Дуже практичною здається й така порада: «Торгуйтеся з лікарем! Неодмінно торгуйтеся, і він обов'язково погодиться знизити свій гонорар!»

Але найглибокодумнішою є остання порада журналу:

«По змозі лікуйтеся самі!»

СТРАЙК БАТЬКІВ

Різні бувають страйки в капіталістичних країнах. Страйкують робітники, службовці. В Італії недавно страйкували університетські професори. Але страйк, який відбувся у західнонімецькому місті Вуппералі, своєрідний: там страйкували... батьки учнів однієї з місцевих шкіл.

Чому ж вони застрайкували?

Школа, в якій учаться їхні діти, має жахливий вигляд. Вона, як свідчать місцеві жителі, не ремонтувалася десятки років і розвалюється. Діти скупчені в кількох тісних класних приміщеннях. Бракує парт, учбового приладдя. Не школа, а чисте лихо!

Батьки зверталися вже і до місцевого магістрату, і до міністерства освіти, але все марно.

Батьки порадились і застрайкували. Вони сіли біля школи, перекрили вулицю. А потім послали делегацію аж у Бонн, до бундестагу.

Але делегація повернулася ні з чим. Не прийняли її в бундестазі. Дуже зайняті були боннські парламентарії. Кажуть, що саме в той час вони обговорювали новий, збільшений бюджет боннського військового міністерства...

З ОРИГІНАЛОМ ЗГІДНО

Расисти з Південно-Африканського Союзу ні в чому не хочуть відставати від своїх американських учителів. Є, скажімо, у США відома комісія по розслідуванню антиамериканської діяльності, хай буде подібна комісія і тут!

І створили комісію! До неї тягнуть усіх, хто наважиться хоч слово мовити проти расизму. Білих тягнуть за те, що вони виступають на захист негрів, негрів — просто за те, що вони негри...

І допитують у цій комісії точно за американським зразком.

«Коли, де й за яких обставин ви вперше відчули, що підпали під вплив комуністичних ідей?» — ось з чого розпочинається допит.

Серед запитань, які йдуть за цим, є і таке:

«Чи вірите ви у відьом?»

Члени комісії мають також докладну інструкцію, що чинити тим, хто відмовиться відповідати. Чорному жителеві Південно-Африканського Союзу за відмову відповідати на дурні запитання дають на перший випадок 30 буків і відправляють у концтабір.

Ну чим не американська «свобода і демократія»?!

Французьке місто Мурмелон уже вчетверте зазнає німецької окупації. Уперше німці зайняли його в 1870 р., потім у 1914 та 1940 роках. Востаннє окупанти вступили до Мурмелона наприкінці 1960 року. (З газет).

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

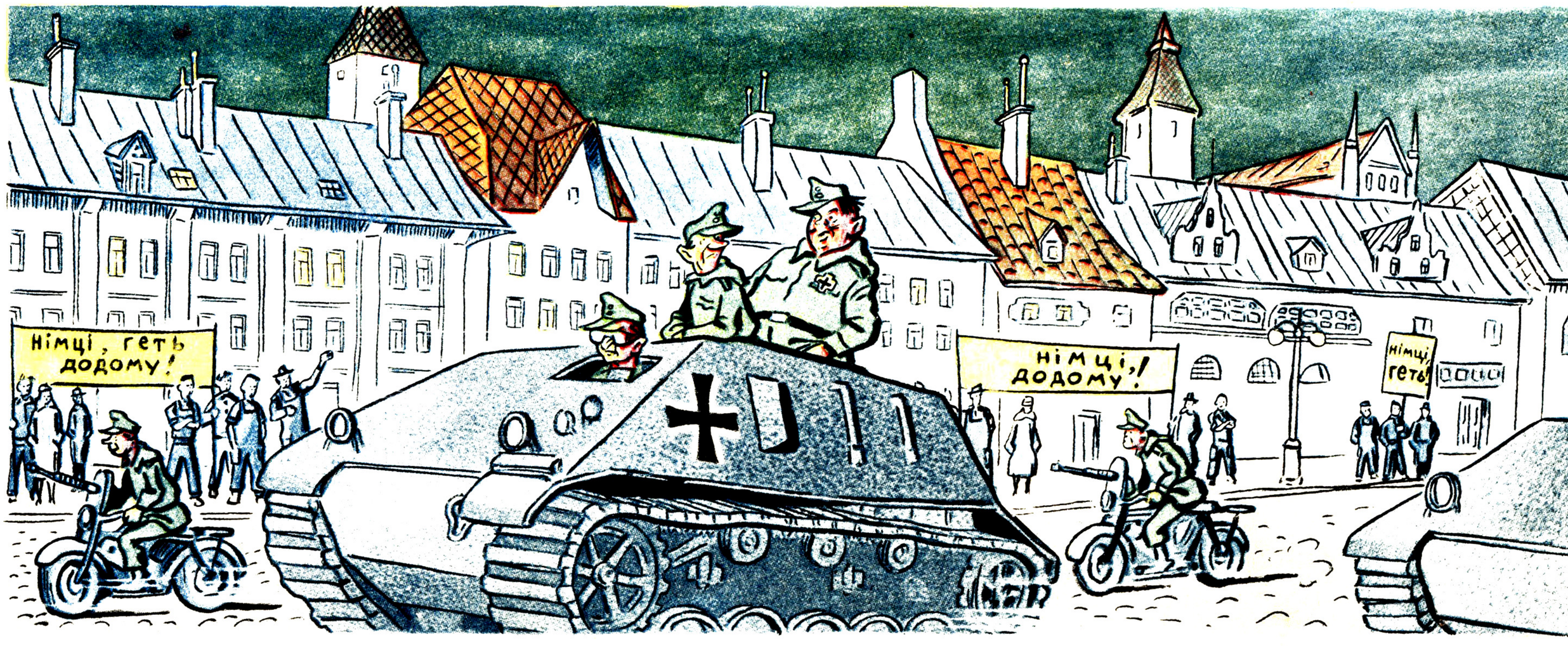

— Ми вже вчетверте займаємо це місто. Дивно, як це тубільці досі не звикли до нас!

ТЕЛЕВІЗОР перчанський

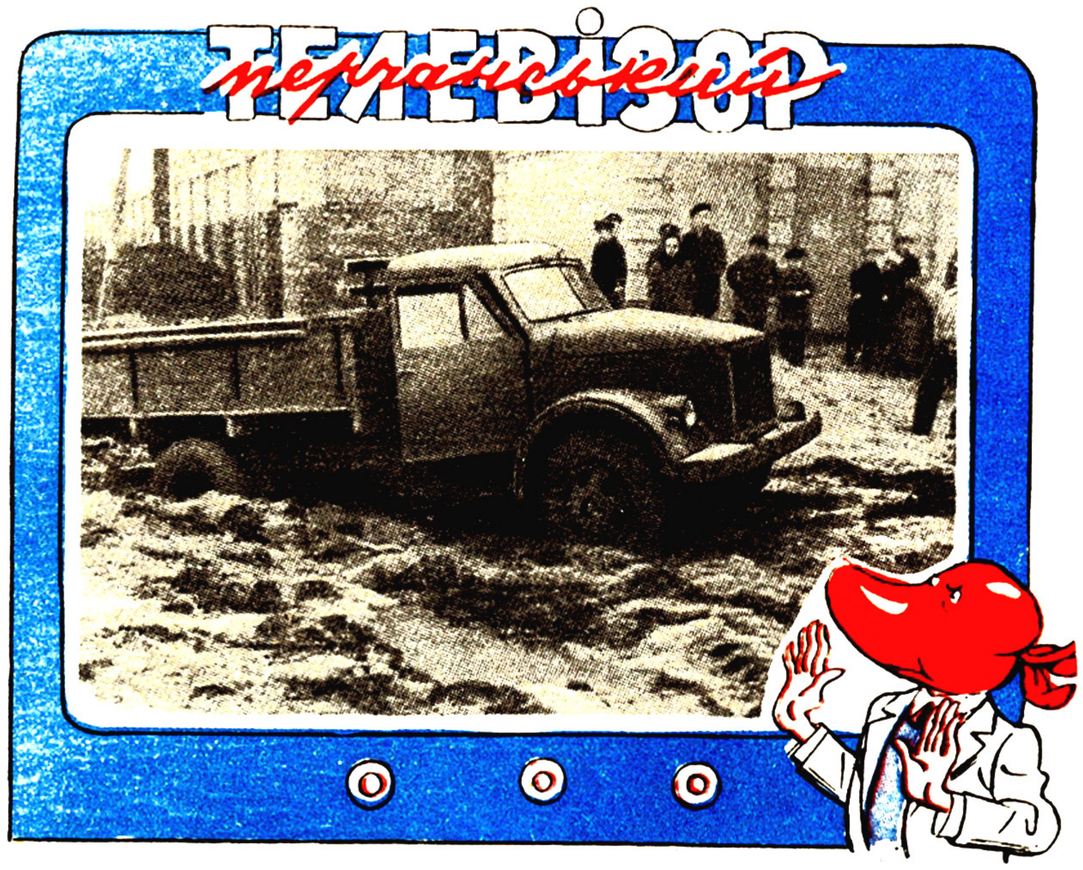

Сьогодні камери перчанського телевізора встановлені на розі вулиць ім. Копєрника та Санджарівської, у місті Харкові.

Шановні телеглядачі, не подумайте, що ведеться репортаж про випробування нового типу вантажної машини. Навпаки, міськрада вже довгий час випробовує терпіння і механізованих громадян (шоферів), і громадян не механізованих (пішоходів).

Машини на цих вулицях загрузають по кузов, пішоходи по вуха, а працівники міськради і комунгоспу, певне, в паперових рішеннях про ремонт вулиць загрузли з головою.

До побачення, шановні телеглядачі, до наступного телебачення!

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

(З ЛИСТІВ, ЩО НАДІЙШЛИ ДО РЕДАКЦІЇ)

«Ми свої заходи винесли, але це нічого не допомогло. Доведеться їх знову виносити».

—

«Станом на сьогодні ще не відремонтовано свинарник, внаслідок чого ожидається масовий опорос і може бути падіж».

—

«Зрозумійте, що у тов. Федоровського на голові тільки одне зерно, а у мене і молоко, і м'ясо, і вовна, і ще дещо».

—

«Усі женщини, будучи сознательними, всі, як одна, піднімали у полі питання збирання кукурудзи, а мужчини займалися іншим вопросом — пили горілку».

—

«На другий день, 8 числа, хворий Базарний прийшов у свій розум».

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Майстер.—Ти в мене, Петю, найкращий підручний...

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Перцеві написали про аморальну поведінку директора Улянівської міжрайбази сільгосппостачу (Кіровоградська область) Цвелюка В. І.

Секретар Улянівського райкому партії повідомив редакцію, що бюро райкому оголосило Цвелюкові сувору догану з останнім попередженням і з занесенням до облікової картки.

З посади директора міжрайбази Цвелюка знято.

★ Деякі кондуктори та водії Луцького автотранспортного парку привласнювали частину виручки, а плани систематично не виконували. Про це пасажири написали Перцеві.

Завідуючий Луцьким міськфінвідділом т. Стиба повідомив редакцію, що при перевірці факти підтвердились. За зловживання та невиконання планів кондукторів Калюсецьку А. С., Качур Н. К. та водія Паценкіна Д. І. з роботи знято. Справи інших працівників було розглянуто товариським судом.

★ Директор Роменської школи № 5 Кудинов М. О. не забезпечував керівництва школою. Про це в Перець написали батьки учнів.

Сумський обласний відділ народної освіти перевірив наведені в листі факти і зняв директора школи Кудинова з роботи.

НАРОДНІ УМІШКИ

ВСТАВИВ

Одного разу пан, побачивши гончара, вирішив покепкувати.

— Ти мені, гончарику, вставиш у макітру дно, а я вже не поскуплюсь, щедро заплачу.

— Гаразд,— каже гончар,— вставлю, тільки ви спочатку виверніть макітру, а тоді приносьте.

Повідомив Г. О. ЛОГВИН з с. Клюшниківки, Комишнянського району, Полтавської області.

ДОБРОГО ЗДОРОВ'Я!

У хату одинокої баби Секлети провели радіо. Ранком, о шостій годині, воно вперше заговорило:

— Доброго ранку!

Баба схопилась із постелі:

— Доброго здоров'я! Куди це ви так рано?..

СМІХОТА

— Мамо! Ото я сьогодні бачив сміхоту...

— Яку?

— Циганка ловила нашу курку і не могла зловити... А я їй допоміг.

Повідомив Г. П. СТОЛЯРЧУК з м. Житомира.

ТЕРПЕЦЬ УРВАВСЯ

Жив у селі куркулик один. Миршавенький з себе, працювати сам невштепний був, все наполягав на інших — жінку, синів, наймитів раз у раз підганяв, і при цьому все у нього обов'язково до рими виходило. Швендяє ото слідком і гугнявить під ніс:

— Омелько — швиденько...

— Хведоро — скоро...

— Орися — не барися...

І лиш одного з наймитів не міг до рими підігнати — Харлампієм звали. Той собі відлежується, посправнішав нівроку.

Та одного разу не витримав господар, вскочив до хати, та як залементує, вже без усякої рими:

— Ти, варянице сліпа, піди хоч бузівка нагодуй...

ТРОШКИ НЕ ТЕ

Викладач літератури народів СРСР монотонно читає лекцію. Читав-читав і не закінчив. Пообіцяв дочитати завтра. Але, прийшовши другого дня на лекцію, він розгублено потоптався біля столу, покректав і пробубонів:

— Дорогі товариші, оте, що я вчора вам читав, так все те не про Янку Купала, а про Якуба Коласа...

Повідомив В. І. БОНДАРЕНКО з м. Ізюма, Харківської області.

ХТО ЛЕДАЧІШИЙ?

Жили в селі два чоловіки ледачі-преледачі. Лежать на сонці, та й усе. Одного разу люди вирішили взнати, хто з них ледачіший. Занесли обох у стару хату, поклали на солому і запалили навколо. Горить хата. Одного вже добре підпікає.

— Ану, — каже він до другого, — подивись, що це так пече.

— То це ж, — каже той, — треба очі розплющувати, щоб побачити.

Повідомив Г. А. МАСЛОВСЬКИЙ з с. Дружелюбівки, Добровеличківського району, Кіровоградської області.

СПРИТНИЙ ПІЧНИК

Пічник, складаючи піч, примовляє до кожної цеглини:

— Як тут і була!

А коли прийшов другого дня, тільки ахнув:

— Іч, як і не було!

Піч розвалилася.

Повідомив В. І. ВЕРЕТЕЛЬНИКОВ з м. Красний Лиман, Сталінської області.

ОДНАКОВО СТРИГТИ БУДЕМ...

Міліціонер хотів затримати п'яного хулігана. Але той не піддавався йому, ліз битися. Тут міліціонер розсердився, схопив хулігана за довгого чуба, поклав собі на спину і поніс.

— Ти куди за волосся тягнеш? — заволав п'яний.

А міліціонер йому:

— Однаково стригти будем!

Повідомив Г. В. ДРОБИЦЬКИЙ з с. Свиступівки, Нижньодуванського району, Луганської області.

Мал. БЕ-ША.

Шановний перче!

Знаєш, кому належить вираз: «Ти — мені, і аз воздам!»? Не знаєш? Так от — ці слова прорік директор Дніпропетровського заводу металовиробів В. Ф. Журавльов, коли дістав прочухана за те, що два роки підряд зволікав поставку 220 металевих ліжок для гуртожитку Станіславського медінституту. Після того прочухана В. Ф. Журавльов, нарешті, відправив нам ліжка... автомашинами. І довелося інститутові заплатити за перевозку 10670 карбованців — у 20 разів дорожче, ніж коштувала б перевозка залізницею.

Тепер т. Журавльов, очевидно, торжествує перемогу: аякже — він нам «воздав», завдавши непередбачених накладних видатків. А чи не передчасно він торжествує? Щоб часом за це і йому не «воздали»!

Е. ШУЛЬМАН,
головний бухгалтер медінституту.
м. Станіслав.

Послав я братові своєму телеграму у Макіївку, на вулицю Кірова, а звідти, з Макіївки тобто, мені телеграму ба-бах: «Телеграму доставити не можемо. У Макіївці вулиць Кірова багато. Контрольна служба».

Тепер я хочу попросити тебе, Перче: удар ще й ти телеграму в Макіївку, тільки вже не братові моєму, а отим дядькам, що сидять у міськраді і за найменування вулиць відповідають.

Це ж вони там такого намудрували та накрутили, що з рідним братом мене розлучили...

І. ВІТЕР.
м. Миколаїв.

Ти, звичайно, читав про «миргородську калюжу». Так-от, ота калюжа — ледве помітна бульбашка в порівнянні з калюжею макіївською, якою ось уже три роки жителі Депутатської вулиці лякають неслухняних дітей.

А при чому тут діти — запитуєш? А при тому, що їм найчастіше доводиться брати штурмом оту багнюку: і тоді, коли йдуть до школи, і тоді, коли повертаються з школи додому. Хто з них спритніший — успішно долає перешкоду, а яке загавиться — тут тобі й має купіль.

Недобрим словом згадують ту багнюку і дорослі, особливо шофери. І тільки завідуючий міськкомунгоспом т. Дадонов та голова Кіровської райради депутатів трудящих т. Селищев зберігають олімпійський спокій. Щоб не чути лайки шоферів та нарікання дітвори, мабуть, позатикали вони собі ватою вуха і одвернулися.

Може, ти, Перче, прочистиш їм вуха, щоб долинули до них, нарешті, скарги жителів міста і голос міської газети «Макеевский рабочий», яка ще три роки тому про калюжу писала.

М. ДНІПРОВСЬКИЙ.
м. Макіївка.

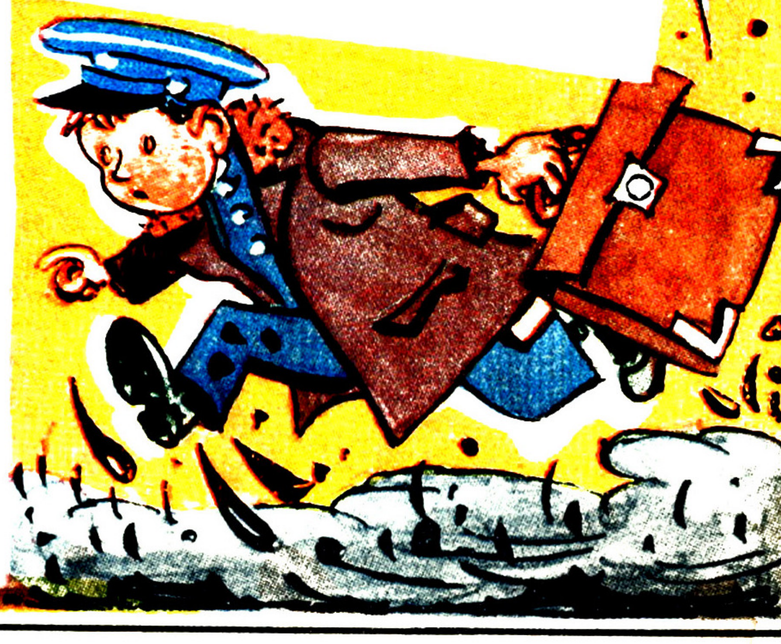

Учись заощаджувати електроенергію. Учись у ощадливих керівників Шпанівського і Бабино-Томахівського цукрозаводів! Ти не прислухайся до того, як гудуть заводські електростанції. На те їх і збудували, щоб вони струмом своїм крутили радіоли, гриміли в радіоприймачах, гули у пральних машинах, наганяли мороз у холодильники, розжарювали електроплитки, стрекотали в електричних швейних машинах.

Ти прислухайся, Перче, до того, як стогнуть електростанції. А стогнуть вони тому, що на квартирах мешканців заводських селищ немає електролічильників і ніхто на заводі не знає, скільки енергії забирає вся ота вищезгадана музика. Бухгалтери цукрозаводів враховують тільки той струм, який світить у лампочці.

На Шпанівському цукрозаводі вони брали по 2 карбованці у місяць за лампочку, а на Бабино-Томахівському — чомусь дешевше, лише півтора карбованця. А скільки їх горіло, тих лампочок, — ніхто толком і не знав.

Та-от наскочила ревізія. Одна. Друга. Перевірили. Підрахували. На Шпанівському цукрозаводі за 6 місяців нагоріло електрики на 33 тисячі карбованців, а в касу внесено біля двох тисяч. А де ж дівалася решта? А решту — 31 тисячу списали на... виробництво цукру. Таку ж операцію утнули й на Бабино-Томахівському цукрозаводі — теж решту списали на цукор!

Між іншим, директор Шпанівського цукрозаводу т. Нестеренко та головний інженер т. Коваленко напалили електрики за 6 місяців мало не на 2 тисячі карбованців, а заплатили аж... 100 карбованців.

От яка, Перче, солодка електроенергія на цих заводах. От як легко на ній заощаджують... за рахунок держави!

С. ФУДИМА,
ревізор КРУ.
м. Ровно.

Премії Перця

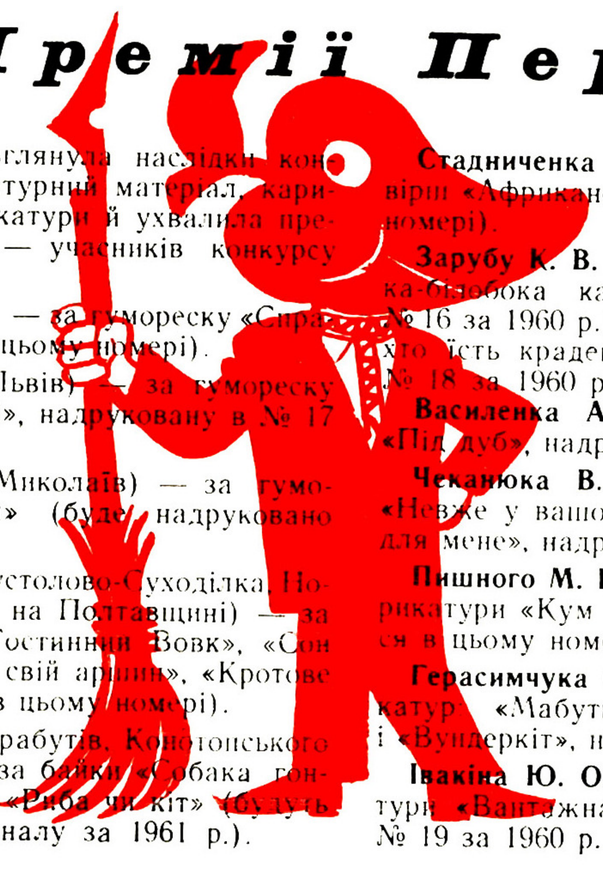

Редколегія Перця розглянула наслідки конкурсу на кращий літературний матеріал, карикатуру та тему до карикатури й ухвалила преміювати таких авторів — учасників конкурсу 1960 року:

Большака В. Г. (Київ) — за гумореску «Справа № 13» (друкується в цьому номері).

Мельничука Ю. С. (Львів) — за гумореску «Архієпіскопські тропарі», надруковану в № 17 за 1960 рік.

Подольського В. А. (Миколаїв) — за гумореску «Коржі з маком» (буде надруковано в № 3 за 1961 р.)

Ніколенка В. М. (с. Кустолово-Суходілка, Новосанджарського району на Полтавщині) — за сатиричні мініатюри: «Гостинний Вовк», «Сон у руку», «Погорів», «На свій аршин», «Кротове уявлення» (друкуються в цьому номері).

Ключину П. Ю. (с. Карабутів, Конотопського району на Сумщині) — за байки «Собака гончара», «Хоробрий воїн», «Риба чи кіт» (будуть надруковані в № 3 журналу за 1961 р.).

Стадниченка Ю. І. (Харків) — за сатиричний вірш «Африканська подія» (друкується в цьому номері).

Зарубу К. В. (Київ) — за карикатури «Сорока-білобока кашку варила» (надрукована у № 16 за 1960 р.) та «Що може трапитися з тим, хто їсть крадену кукурудзу» (надрукована у № 18 за 1960 р.).

Василенка А. П. (Київ) — за карикатуру «Під дуб», надруковану в № 16 за 1960 р.

Чеканюка В. А. (Київ) — за карикатуру «Невже у вашому серці не знайдеться куточка для мене», надруковану в № 14 за 1960 р.

Пишного М. П. (Тернопіль) — за тему до карикатури «Кум рулює, я гальмую...» (друкується в цьому номері).

Герасимчука С. І. (Київ) — за теми до карикатур «Мабуть, обійду хати та перевірю...» і «Вундеркіт», надрукованих у № 18 за 1960 рік.

Івакіна Ю. О. (Київ) — за тему до карикатури «Вантажна-персональна», надрукованої у № 19 за 1960 р.

З малюнків, надісланих на конкурс.

ДРАМА НА ПОЛЮВАННІ

Мал. М. ПИШНОГО (Тернопіль)

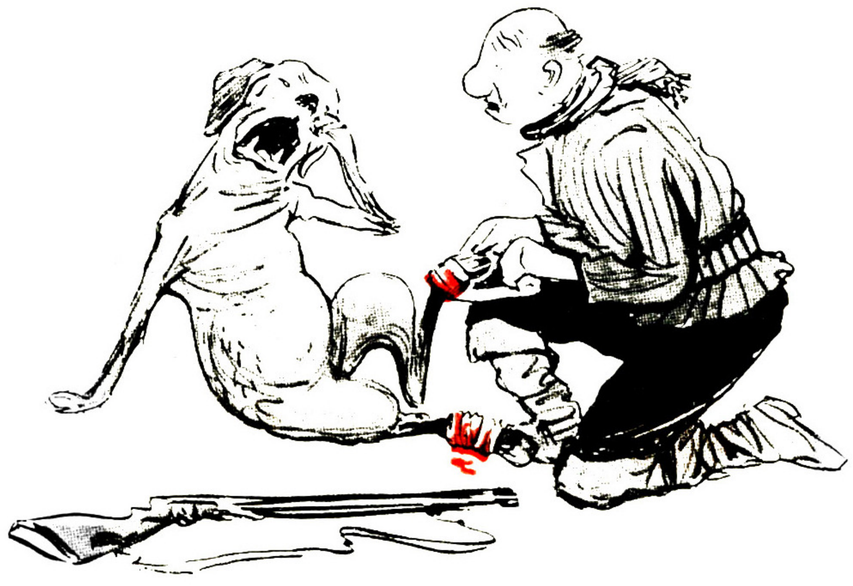

— А цілився ж у зайця...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 2 (445) (на украинском языке). Підписано до друку 5. I. 1961 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 19503. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 7767. Тираж 250 000 прим.

Мал. БЕ-ША

РИКША З ООН